

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 13. De remedijs avaritiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](#)

ଓଡ଼ିଆ

DIES XIII.

Remedia Avaritiae.

I.

Ratio non minus, quam fides damna avaritiam, & immoderatum divitiarum amorem. Necessum non est, ut quis Christianus sit, ad comprehendendam hujus cupiditatis immoderationem; satis est, ratione praeditum esse; quid enim rationi magis adversatur, quam perditè amare bona, quae sine iniquitate ardenter desiderare non potes, quae sine injustitia avidè congerere nequis? si ea nimis avidè possides, cum inquietudine asservas, cum fardida parsimonia ijs uteris, & non sine dolore perdis; quantumcunque ea magna sint, desideria tua non explent, sed accendunt. Visusne fuit unquam avarus aliquis, qui sati divitem se esse crederet? divitiae non reddunt nos meliores, sed plenumque deteriores, nec unquam ex toto felices. Si quis in suum commodum parum earum expendit, de bonis suis non gaudet; si in erogandis liberalior est, ijs non gaudet diu: sexcenti casus haec nobis bona eripere possunt, & mors ea certissime

no-

nobis eripiet. Quæro ex te: merenturne *Julius*,
hujuscemodi bona bonis infinitis, & æ-
ternis præferri?

II. At fides adhuc severius, quam ratio,
nimium erga bona caduca affectum da-
mnat. Qui fieri potest, ut Christianus ab
hac cupiditate possideri se patiatur, si Ev-
angelium attente legit, & attendit? po-
testne fieri, ut non contremiscat ad exe-
crationes, quas Christus vibrat in divites
opibus suis immoderatè addictos? & quis
divitum ijs immoderatè addicetus non est?
potestne fieri, ut non cohorrefcat, ubi Ser-
vatorem sanctissimè asseverantem intelli-
git, difficilius esse, ut dives Regnum cæ-
lorum intret, quam ut Camelus per fora-
men acūs transeat? si narrari audit de in-
felici sorte divitis illius, in quo nullum a-
liud inveniebatur crimen, nisi, quod ni-
mio amore opibus suis affectus, iisque bene-
usus non esset? at quis invenitur divitum,
qui statum suum considerare non debeat
cum affectu demissionis, & timoris, si co-
gitet esse statum Christo è diametro oppo-
situm, qui pauper natus, pauper vixit, &
pauper mortuus est: an non autem status,
qui Christi statui penitus adversatur, quo-
dam reprobationis charactere insignitur?
an non fides ijs, qui eam habent, & ta-

Iulius.

men in hoc statu se deprehendunt, incutere timorem debet? & tu nihilominus inde tibi ansam oblectationis, & superbiæ sumis. Verus Christianus homo, qui veram fidem habet, quò ditior est, eò majorem timendi, & se deprimendi causam habet.

III. Quid agis, qui tam cupidè divitijs inhias? obstacula salutis tuæ quæris. Quàm difficile est magna bona possidere, & ijs nimis addictum non esse? at ijs addictum esse sine immoderatione, an non Chymera est? Id, quod te ad desiderandas divitias impellit, horrorem illarum tibi iniçere debet: quam enim ob causam illis inhias, nisi ut desideria tua restinguas? & cùm pleraque tua desideria immoderata sint, affectus quoque tui semper injusti sunt; potesne igitur ijs satisfacere, quin & ipse injustus evadas, & damnationis æternæ periculum incurras? ut Deus te puniat, & perdat, plus non requiritur, quàm, ut desiderijs tuis annuat. Quid quæris, si maiores quæris divitias? multiplicare, & robore vincula tua cupis, quæ in morte necessariò rumpi debent. Quantam violentiam non patietur homo, qui tot vinculis terræ alligatus est, cùm ab ea separari debebit? tot sentiet crudeles lacerationes, quos hujuscemodi affectibus terræ fuit affixus:

fixus: Siccine ,ajebat dives quidam avarus , Julius.
separas amara mors ! méque à bonis meis a-
velli? felicémne te judicas , dum opes R.g. 15:
opibus cuminulando , huic infelicitati te v. 22.
implicas !

Statue moderari desiderio bona corradi,
& affectum in ea , quæ jam possides , domare.

Cùm dives factus fuerit homo , cùm in-
teriorit , non sumet omnia. Psal. 4S. v. 17.
v. 18.

Si divites esse vultis , tales divitias con-
cupiscite , quas nec in naufragio potestis
amittere. Salvianus.

DIES XIV.

De Perfectione Actionum.

I.

CHRISTIANUS debet esse homo perfectus.
Estote perfecti , inquit Christus , sicut
Pater vester cælestis perfectus est. Quale exem-
plar ! Vita nostra perfecta erit , si actio-
nes nostræ perfectæ sint: actiones verò no-
stræ perfectæ erunt , si eas cum Christo o-
beamus , ita , ut ipse omnium earum prin-
cipium sit : perfectæ erunt , si eas obeamus ,
ut Christus eas obijt , ita , ut ipse earum
sit idæa ; perfectæ erunt , si eas obeamus.

C 5

pro-